

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Gruzie
bytem X
zastoupený Mgr. Václavem Dařbujanem, advokátem
sídlem Jungmannova 351/2, Liberec II

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2022, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 4. 2022, č. j. X, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám Mgr. Václava Dařbujana, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Dne 12. 2. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k níž dne 18. 2. 2022 poskytl údaje. Uvedl, že je státním příslušníkem Gruzie, gruzínské národnosti, křesťanského pravoslavného vyznání, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani nebyl politicky aktivní. Od roku 2000 je vdovec, má jednu zletilou dceru žijící v Gruzii. Sdělil, že posledním místem jeho bydliště ve vlasti byla vesnice X v okrese Gori, v části Gruzie, která je pod kontrolou gruzínské vlády, tam měl i registrovaný pobyt. Vlast opustil dne 18. 2. 2021, kdy letecky odcestoval do Kyjeva, kde se zdržel dva týdny. Následně žil sedm měsíců v Moldavsku, odkud přes další země přicestoval dne 11. 10. 2021 mikrobusem do České republiky. Žalobce konstatoval, že v minulosti nikdy ve státech Evropské unie nepobýval a o udělení mezinárodní ochrany dosud nikde nežádal. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že měl v Gruzii před rokem v únoru způsobit dopravní nehodu, neboť srazil ženu, která sice neměla vážné zranění, ale byla těhotná a potratila, její otec a manžel mu poté začali vyhrožovat.
2. Doplnující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden téhož dne. Žalobce upřesnil, že dne 10. 2. 2021 jel svým autem ve městě Gori, na náledí dostal smyk a srazil ženu. Později zjistil, že žena byla těhotná a potratila. Známi mu říkali, že pokud ho otec a manžel té ženy najdou, zabijí ho, mají kriminální minulost. Na radu bratrance proto během týdne Gruzii opustil. Žalobce uvedl, že se s otcem ani manželem poškozené ženy nikdy nesetkal. Na policii ani nikoho dalšího se s žádostí o pomoc neobrátil, protože měl za to, že by situace potom byla jenom horší. Odcestoval do Kišiněva, kde má kamaráda, kterému pomáhal s opravou bytu. Lidé, kteří mu vyhrožovali, ale zjistili, že je v Kišiněvě, proto musel z Moldavska odcestovat. Přes známé dostal kontakty do Liberce a v říjnu 2021 přicestoval do České republiky, kde příležitostně načerno pracoval, aby se uživil. V Liberci jej na ubytovně kontrolovala policie a dostal výjezdní příkaz do 3. 3. 2022. Do vlasti se nemůže vrátit, protože se bojí o svůj život, otec a manžel poškozené ženy by jej mohli zabít. Situaci nemůže vyřešit přestěhováním na jiné místo v Gruzii, všude by ho našli. Chtěl by počkat, až se situace ve vlasti nějak uklidní.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 329/1999 Sb., o azylu, jako zjevně nedůvodnou. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a dále skutečností, které zjistil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace o stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 8. 10. 2021. Konstatoval, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Gruzii s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce před odchodem z vlasti žil ve vesnici X v okrese Gori, která se nachází v regionu Šida Kartli a je pod plnou kontrolou gruzínské vlády. Jedná se tedy o část Gruzie, na níž se výjimka definovaná v citované vyhlášce Ministerstva vnitra nevztahuje. V Gruzii obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo

ponižujícím zacházení či trestům a hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Gruzie rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. Žalovaný shledal na základě výše uvedené informace o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii a na základě výpovědi žalobce, že v jeho případě lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi v původu ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že všechny informace o údajném nebezpečí, které mu hrozí ze strany příbuzných ženy, kterou srazil autem, má žalobce pouze z doslechu. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu výslovně uvedl, že se s nimi nikdy nepotkal, a nezmínil, že by z jejich strany byly jakékoli výhrůžky opravdu uskutečněny. Pouze uvedl, že ho jeho známí obecně varovali před kriminální minulostí těchto osob. Tyto osoby měly následně zjistit, že se nachází v Kišiněvě, žalobce však nespecifikoval, jak tuto informaci uvedené osoby získaly, jak se on sám dozvěděl, že znají místo jeho pobytu, nebo z jakého důvodu se domnívá, že by mu v této souvislosti hrozilo jakékoli nebezpečí. Žalovaný proto považoval žalobcem popsané nebezpečí za zcela hypotetické. Žalovaný zdůraznil, že se žalobce neobrátil na policii, což zdůvodnil tím, že by situace byla ještě horší, aniž by však tuto svou domněnku blíže vysvětlil. Tato domněnka je dle žalovaného naprosto nepodložená, protože z citované informace Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu vyplývá, že žadatel má možnost ke své obraně použít řadu legálních prostředků. Gruzínští občané mohou podat stížnosti ke státnímu zastupitelství a justičním institucím. Případnou nečinností a zneužitím pravomocí státních orgánů se rovněž zabývá úřad ombudsmana, který aktivně za dodržování lidských práv vystupuje, a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případě porušení práv jednotlivců. Nelze proto dojít k závěru, že by příslušnými gruzínskými orgány měla být žalobci odmítnuta ochrana, nebo že by stát nebyl v případě potřeby schopen či ochoten žalobci poskytnout pomoc. Žalovaný v této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003. Žalovaný považoval podání žádosti o mezinárodní ochranu za účelové, neboť žalobce na území České republiky přicestoval již v říjnu 2021, svou žádost však podal až v okamžiku, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění, a obdržel od policie výjezdní příkaz. Žalovaný uzavřel, že žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu.

4. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. V žalobě především zdůraznil, že okres Gori leží na hranicích Jižní Osetie a osetinské mocenské struktury v něm mají svůj vliv. Obec X je malá vesnička s malou policejní stanicí, bez vojenské posádky. Není zde žádná bezpečnostní infrastruktura, která by mohla zajistit žalobcovo bezpečí. Mezi hranicí Jižní Osetie a gruzínskou vládou kontrolovaným územím není žádná neprostupná bariéra, aby osetinští obyvatelé do okresu Gori fakticky nemohli. Vesnice X dle Google map již do státního útvaru Jižní Osetie částečně spadá. K tomu žalobce poukazoval na informaci z českých sdělovacích prostředků, že Osetinci soustavně posouvají hranici na úkor Gruzii ovládaného území. V této souvislosti odkazoval na článek uvedený na webových stránkách www.lidovky.cz. Žalovaný neprokázal, že by žalobce pocházel z bezpečné země původu, když jeho vesnice leží z části na území kontrolované Jižní Osetií. Nelze proto vyloučit, že země původu žalobce je Jižní Osetie, nikoli Gruzie. Žalobce považoval za zásadní, že bydlel v oblasti, kde státní útvar Jižní Osetie, resp.

osoby v něm žijící, mají svůj vliv a mohou uplatnit svou moc. Současný stav může být s ohledem na praxi soustavného posouvání hranic již takový, že je celá vesnice pod faktickou správou Jižní Osetie. Při posuzování bezpečné země původu by mělo platit v pochybnostech ve prospěch žadatele. Stanovení země původu je součástí důkazního břemene správního orgánu.

5. Dle žalobce žalovaný také nedostál své poučovací povinnosti, neboť pokud nepovažoval tvrzený důvod žádosti o mezinárodní ochranu za důvod podle zákona o azylu, měl žalobce o takovém stavu vyrozumět a případně mu pomoci jeho žádost specifikovat či opravit. Žalobce je schopen doložit čestná prohlášení osob, které mohou tvrzení o ohrožení jeho života podpořit. Žalovaný se však na žádná jména případných svědků během pohovoru neptal, čímž nejednal v souladu se zásadou materiální pravdy. Důvodem ohrožení života žalobce je krevní msta. Žalobce má strach především z manžela poškozené Slavika Dudaeva, který je osobou soustavně se živící trestnou činností. Slavik Dudaev nemá problém se ukrýt v Jižní Osetii, kam by moc gruzínských orgánů činných v trestním řízení nedosáhla. Všechny loutkové vlády na oddělených územích pod vlivem Ruské federace mají navíc charakter státu napojeného na organizovaný zločin. Je proto těžko oddělit soukromé a veřejné osoby, neboť ty mnohdy splývají v jedno. Ať se bude žalobce nacházet v Jižní Osetii či v Gruzii, Jižní Osetie proti němu může zakročit. K žalobci se dostaly informace od důvěryhodných osob, že je připravována jeho vražda jako odplata za smrt nenarozeného dítěte, které nepřežilo dopravní nehodu. Žalobce neměl čas řešit svou situaci s gruzínskými orgány činnými v trestním řízení, neboť takový postup by jej mohl stát život, musel uprchnout ze země. Za bezpečnou zemi po nějaké době přestal považovat i Moldávii, neboť její bezpečnostní infrastruktura rovněž není na dostatečné úrovni, aby mu zajišťovala ochranu před krevní mstou. Pokud je žalobce pronásledován dle § 2 odst. 6 zákona o azylu s takovou intenzitou, že je ohrožen jeho život, je nepochybně dán důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu nebo mu minimálně vzniká nárok na doplňkovou ochranu pramenící z vážné újmy spojené s návratem do vlasti spočívající v ohrožení jeho života, což lze podřadit pod § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
6. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zdůraznil, že vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Konstatoval, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a v napadeném rozhodnutí je patřičným způsobem odůvodněno. Zdůraznil, že hlavní odpovědnost za prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů bezpečných zemí leží na samotných žadatelích a uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení žalobce v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu jednoznačně nedostál. Žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Této možnosti nevyužil, s podklady se seznámit nechtěl. Posledním místem bydliště žalobce v zemi původu bylo město Gori, které spadá stále pod kontrolu gruzínské vlády. Žalobce ve vlasti nikdy neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány své země. Za této situace se jako občan Gruzie může v případě problémů obrátit na kompetentní orgány země původu a využít dostupné vnitrostátní prostředky ochrany. Žalobce se však s žádostí o pomoc na nikoho neobrátil. Pokud by státní orgány země původu nebyly schopné nebo ochotné žalobci odpovídající pomoc poskytnout,

bylo by možné považovat tuto skutečnost za azylově relevantní. Žalovaný zopakoval, že žádost o mezinárodní ochranu byla ze strany žalobce podána zjevně účelově, neboť se tak rozhodl učinit až po udělení správního vyhoštění. Z uvedených důvodů žalovaný navrhol, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

8. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo vnitra zamítne žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou v případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
10. Seznam bezpečných zemí původu podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví a nejméně jednou v kalendářním roce přezkoumá ministerstvo vnitra. Česko aktuálně za bezpečné považuje celkem 24 zemí uvedených v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. (Gruzie s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie se nachází v § 2 bodu 7 vyhlášky).
11. Koncept bezpečné země původu má původ v unijním právu. Podle čl. 36 odst. 1 tzv. procedurální směrnice 2013/32/EU lze třetí zemi po jednotlivém posouzení žádosti považovat ve vztahu k určitému žadateli za bezpečnou zemi původu, je-li vymezena jako bezpečná v souladu se směrnicí a pokud žadatel nepředložil žádné závažné důvody pro to, aby tuto zemi nebylo možno v jeho konkrétní situaci považovat za bezpečnou.
12. Řízení o udělení mezinárodní ochrany se v případě žadatelů z „bezpečných“ zemí původu odlišuje od standardních řízení. Zařazení země na seznam v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. zakládá vyvratitelnou domněnku, že tato země splňuje podmínky uvedené v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a v příloze I procedurální směrnice (jak k tomu dodává bod 42 preambule procedurální směrnice, tato domněnka je vyvratitelná právě proto, že zařazení země mezi bezpečné nemůže být absolutní zárukou bezpečnosti státních příslušníků dané země). Žadatel musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Označení určité země za bezpečnou tedy v podstatě klade důkazní břemeno na žadatele o mezinárodní ochranu (k tomu srov. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, a dále např. usnesení ze dne 24. 3. 2022, č. j. 5 Azs 218/2021-39).
13. Důsledky toho, že žadatel toto důkazní břemeno neunes, přitom nejsou banální. Ministerstvo podle § 16 odst. 3 zákona o azylu dále nezkoumá naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 ani doplňkové ochrany podle § 14a či § 14b zákona o azylu (v jiné věci tento stav Nejvyšší správní soud popsal tak, že přístup k „plnému“ meritornímu přezkumu je u žadatelů z bezpečných zemí omezen, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 1 Azs 43/2020-24, č. 4042/2020 Sb. NSS). Stejně tak žaloba proti rozhodnutí podle § 16 odst. 2 zákona o azylu nemá automaticky odkladný účinek.

14. V případě žadatelů o mezinárodní ochranu proto nepodléhá soudnímu přezkumu jen otázka, zda žadatel prokázal, že určitou zemi nelze v jeho případě považovat za bezpečnou. Správní soudy musí mít též možnost zkoumat samotné předpoklady vymezení určité země jako bezpečné (a žadatelé pochopitelně musí mít možnost zpochybnit před soudem i toto vymezení, což nyní žalobce činí). To rovněž znamená, že soud musí mít možnost zhodnotit např. kvalitu zprávy o bezpečnosti té či oné země, která prakticky nahrazuje povinnost ministerstva shromáždit ke každé žádosti aktuální informace o zemi původu, které mají relevanci s ohledem na azylový příběh konkrétního žadatele. Opačný přístup by vyloučil efektivní kontrolu zařazování na seznam bezpečných zemí původu (blíže srov. obdobnou argumentaci v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021, č. j. 41 Az 58/2020-52, č. 4270/2022 Sb. NSS, či nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56).
15. Pokud jde o nyníjší věc, ministerstvo založilo závěr o bezpečnosti Gruzie takřka výhradně na zprávě Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 8. 10. 2021. Vyjma této zprávy správní spis žádné další informace neobsahuje. V citované zprávě je konstatována obecně známá skutečnost, že *vláda nemá pod kontrolou separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie, které vytvořily paralelní státní struktury a jsou závislé na Ruské federaci. Vzhledem k přítomnosti ruských vojenských jednotek a pohraniční strážě jsou tyto regiony de facto pod kontrolou Ruské federace*. Pokud během správního řízení vyjde najevo, že žadatel pochází z oblasti, která bezprostředně sousedí s Jižní Osetií (pozn. soudu: z podkladů založených ve spise i napadeného rozhodnutí vyplývá, že posledním místem bydliště žalobce ve vlasti byla vesnice X v okrese Gori, nikoliv město Gori, jak tvrdí žalovaný ve vyjádření k žalobě), je zcela legitimní po žalovaném požadovat, aby svůj závěr o tom, že žalobce pochází z bezpečné země původu, důkladně vysvětlil a obstaral si dostatek zpráv, které se budou zabývat i konkrétní situací v daném regionu, což žalovaný v posuzovaném případě neučinil (ke kvalitě zpráv obecně soud odkazuje na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56). Koncept bezpečných zemí původu má představovat určité procesní zjednodušení pro posuzující správní orgán. Ovšem pouze v případě, že daná země splňuje příslušná kritéria podle přílohy I směrnice 2013/32/EU, která mají garantovat, že země je skutečně bezproblémová, tj. že řádně dodržuje základní lidská práva, nepronásleduje vlastní občany a v případě ojedinělých excesů je schopna a ochotna jednotlivce ochránit. Tato bezproblémovost však chybí u zemí, u kterých na části území stát nevykonává efektivní kontrolu. Tento stav totiž nemá dopad pouze na toto území. Může vyvolávat nestabilitu i v dalších regionech či dokonce na území celého státu. Uvedený případ dle zdejšího soudu demonstruje, že připuštění teritoriálních výjimek skutečně může pokřivit přístup rozhodujícího orgánu k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu. V této souvislosti nelze nezmínit usnesení Krajský soudu v Brně ze dne 20. 6. 2022, č. j. 41 Az 14/2022-30, jímž byla Soudnímu dvoru Evropské unie položena mimo jiné následující otázka: „*Má být čl. 36 a 37 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany vykládán tak, že brání tomu, aby členský stát označil určitou zemi jako bezpečnou zemi původu jen částečně s určitými teritoriálními výjimkami, v jejichž případě se domnívka, že je tato část země pro žadatele bezpečná, neuplatní, a pokud členský stát zemi s takovými teritoriálními výjimkami za bezpečnou označí, pak nelze dotčenou zemi jako celek pojímat coby bezpečnou zemi původu pro účely této směrnice?*“

16. Vzhledem k výše uvedenému považuje soud v tuto chvíli za nadbytečné vyjadřovat se ke zbylým námitkám žalobce, když je nejprve třeba postavit najisto, zda vůbec lze koncept bezpečné země původu v posuzovaném případě využít, či zda bude nutné přistoupit k plnému meritornímu posouzení žalobcovy žádosti.
17. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení dle § 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
18. Soud zrušil napadené rozhodnutí bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
20. Ty byly v jeho případě tvořeny odměnou a náhradou hotových výdajů jeho právního zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna zástupce tak včetně DPH ve výši 21% činí 8 228 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v uvedené výši uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 14. listopadu 2022

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně